

Arrest

nr. 281 617 van 9 december 2022
in de zaak RvV x / IV

In zake: 1. x
 2. x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker (U.P.) luidt als volgt:

A. *Feitenrelaas*

U verklaart geboren te zijn op 27 mei 1988 in Agbor, Delta State, en beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit. U bent vader van T. en B..

U werd geboren in Agbor, Delta State en groeide daar op met uw moeder. Uw vader verbleef op de boerderij in Bayelsa State. Hij stierf toen u 5 à 10 jaar was. U beëindigde uw middelbare school in Agbor. U begon daarna een opleiding als monteur in Nigeria voor twee of drie jaar. U beschikte echter niet over voldoende financiële middelen om een eigen winkel op te starten.

U besprak daarom met uw moeder uw plan om naar Europa te reizen. Ze steunde uw plan en verkocht het land van de boerderij in Bayelsa State waardoor u uw reis kon betalen.

In 2007 vertrok u uit Nigeria en verbleef een jaar in Libië waar u werkte als monteur. U kwam toe in Italië op 28 december 2008 en diende een asielaanvraag in op 2 februari 2009. U kreeg echter een negatieve beslissing en vertrok naar Zwitserland. Daar diende u in Chiasso opnieuw een aanvraag voor asiel in op 3 juli 2009. U werd overgedragen naar Italië in oktober van datzelfde jaar. Vervolgens bleef u daar 2-3 maanden alvorens naar Oostenrijk te reizen. Op 20 juni 2010 diende u daar een verzoek om internationale bescherming in en werd u overgedragen aan Italië op 3 januari 2011. In dezelfde maand vertrok u weer naar Zwitserland en diende daar wederom een asielaanvraag in op 21 januari 2011. U kreeg een negatieve beslissing en vertrok weer naar Italië. Daar diende u in 2012 en 2014 een asielaanvraag in en verbleef in Napels tot 2019. U leerde in die periode uw vrouw kennen en trouwde in 2014. Datzelfde jaar kreeg uw eerste kind, T.. Na een ruzie ging u bij een vriend wonen en zag u uw vrouw niet. Bij uw terugkeer, zag u dat ze vertrokken was. Van uw schoonzus, kreeg u te horen uw vrouw bevallen was van B. in april 2019 en zich in België bevond. U vertrok daarom ook naar België en diende op 25 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw relaas legde u twee attesten neer van de centrumarts van het Rode Kruis opvangcentrum van Houthalen-Helchteren. Het eerste attest constateert type II van vrouwelijke genitale verminking bij uw vrouw. Het tweede attest constateert dat uw dochter nog niet besneden is. U legde ook uw interim contracten voor alsook twee documenten van de Believers Emblem Ministries Int'l dat verklaart de huur te hebben betaald voor uw vrouw Blessing. U legde ook een kopie van uw Nigeriaans paspoort voor, een kopie van uw Italiaanse identiteitskaart, een akte van geboorte van B.O., een attest van gezinssamenstelling 22/04/2022, een Italiaanse ziekteverzekeringskaart van uw dochter T., en een attest van GAMS.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u onvoldoende financiële middelen had om uw eigen winkel op te starten en het land niet meer veilig was (notities, persoonlijk onderhoud dd. 01/06/2022 (hierna NPO), p.20). Bij terugkeer vreest u terroristen en het gebrek aan bescherming (NPO, p.28). U haalt ook een vrees aan dat uw dochter zou gedwongen worden om vrouwelijke genitale verminking (VGV) te ondergaan (NPO, p.3).

*Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er op een verzoeker de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist bovendien dat u correcte verklaringen aflegt. Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht (NPO, p.2), blijkt niet uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. U diende twee asielaanvragen in in Zwitserland, in 2009 en 2011. Nochtans, verklaart u tot tweemaal toe dat u altijd in Italië verbleef sinds 2010 (NPO, p.5). Zelfs wanneer u geconfronteerd wordt met de EURODAC hit (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijft u dit aanhouden (NPO, p.6). Het is pas wanneer u met de specifieke datum geconfronteerd wordt van uw tweede asielaanvraag dat u toegeeft nogmaals naar Zwitserland te zijn gegaan (NPO, p.6). **Dat u deze informatie verzwijgt en pas toegeeft dat u effectief een tweede verzoek in Zwitserland heeft ingediend nadat u herhaaldelijk met de neus op de feiten bent gedrukt, demonstreert hoe u het Commissariaat-Generaal opzettelijk probeerde te misleiden.***

Bovendien mag er ook verwacht worden dat de verzoeker om internationale bescherming coherente, consistente en waarachtige verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties omtrent zijn identiteit, zijn familie, zijn reisweg, documenten en de reden tot zijn verzoek. Niettegenstaande dat u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht, blijken er cruciale en fundamentele elementen te zijn tussen uw verklaringen aan de Oostenrijkse en Zwitserse asielinstanties. Zo verklaarde u bij de Oostenrijkse asielinstanties geboren te zijn op 27 april 1993. In Zwitserland gaf u dan weer aan geboren te zijn op 27 april 1991 in Odi, Bayelsa State. U zou er met uw ouders gewoond hebben tot zij alle twee stierven in 1999 en trok dan in bij F., een vriendin van uw moeder, die u hielp om Nigeria te verlaten. U verklaarde ook een zus te hebben die Kate heette (zie Zwitsers asioldossier toegevoegd aan het administratief dossier). Voor de Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ) en tijdens uw persoonlijk onderhoud geeft u echter andere verklaringen omtrent het jaar van overlijden van uw ouders (zie infra), maar bovendien blijkt nu dat enkel uw vader overleden zou zijn (NPO, p.13). Geconfronteerd hiermee, geeft u aan dat u zich niet meer kan herinneren dat u zoiets zei bij de Zwitserse asielinstanties (NPO, p.27). U geeft ook aan dat de interviewer in Zwitserland misschien een fout maakte omdat u zich niet meer kan herinneren dat u daar vermeldde een zus, die Kate heette, te hebben (NPO, p.27). Gevraagd waarom u verschillende geboortedata gebruikte in zowel Zwitserland als Oostenrijk, geeft u aan dat u dat misschien vergeten bent of de interviewer een vergissing maakte (NPO, p.27). Ook waarom u opeens in Odi zou geboren zijn in plaats van Agbor, zoals u aangaf op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS, verklaart u dat dit te wijten was omdat uw moeder dat misschien gezegd had (NPO, p.27). **Uw antwoorden zijn bijgevolg weinig overtuigend en deze pertinente, tegenstrijdige verklaringen bij de verschillende asielinstanties (in België, Oostenrijk en Zwitserland) op essentiële elementen van uw asielrelaas, bevestigen de (algemene) ongeloofwaardigheid van het door u naar voor gebrachte levensverhaal en asielrelaas.**

Wat betreft uw verklaringen omtrent de vrees die u koestert die een terugkeer naar uw land van herkomst onmogelijk zou maken, dient er vooreerst op gewezen te worden dat u niet heeft kunnen overtuigen dat u effectief een persoonlijke vrees heeft. **Een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is determinerend om als vluchteling te worden erkend.** Een loutere vermelding van een algemene situatie in het land van herkomst – in casu Nigeria – volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond en beoordeeld op het moment van de beslissing. Zo geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u de terroristen vreest (NPO, p.22). Ook wanneer u de kans gegeven wordt om vrijuit uw problemen uiteen te zetten, spreekt u enkel over het feit dat het land niet veilig is. Ook wanneer u gevraagd wordt om te verduidelijken wat u hiermee precies bedoelt, blijft u vaag, op de vlakte en verwijst u naar de problematiek van terrorisme (NPO, p.20). Nochtans sprak u bij de DVZ specifiek over 'Boko Haram' en de 'Fulani herdsman'. Gevraagd waarom u hen niet aanhaalt, geeft u aan dat u dat reeds gedaan had bij de DVZ (NPO, p.20). Bovendien blijkt u weinig concrete en overtuigende antwoorden te geven wanneer er gepolst wordt naar uw algemene kennis van Boko Haram. U geeft aan dat Boko Haram al heel lang bestaat, kan niet de leider benoemen en weet niet waarvoor zij staan (NPO, p.22, 24). Ook over de Fulani Herdsman kan u bitter weinig vertellen. Zo weet u niet wat de oorzaak is van het conflict of wie de partijen zijn erin (NPO, p.24). Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u ook de Onku regering aan. U verklaart dat dit iets nieuws is waar gemaskerde personen mensen vermoorden, maar kan er verder weinig tot niets over vertellen (NPO, p. 21, 25). **Naast uw weinig overtuigende kennis hierover, blijkt ook uit uw verklaringen dat u op geen enkel moment de vrees die u koestert jegens Boko Haram, Fulani of Onku overheid weet te concretiseren en persoonlijk te maken – met name waarom net u slachtoffer zou worden van deze daden indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst.** Zo verklaart u dat u 'Fulani' en 'Boko Haram' vreest omdat ze met geweren rondlopen en iedereen kunnen vermoorden (NPO, p.20). Specifiek gevraagd waarom u persoonlijk gevisseerd zou worden door Fulani, reageert u dat u niet gelooft persoonlijk gevisseerd te worden door hen (NPO, p. 25). Met betrekking tot Boko Haram geeft u aan omdat zij gemaskerd en met munitie rondlopen wanneer er u gevraagd wordt waarom ze u persoonlijk zouden viseren (NPO p.25). **Het is met andere woorden duidelijk dat u enkel en alleen verwijst naar een algemene situatie in uw land van herkomst zonder zelf persoonlijk ooit in aanraking te zijn gekomen met deze door u vernoemde problematieken en u bijgevolg geen persoonlijke en gegronde vrees kan aantonen.**

Dat brengt ons ten slotte tot de feitelijke aanzet voor uw vlucht uit uw land van herkomst. **Uit uw verklaringen volgt immers de vaststelling dat de uiteindelijke aanleiding van uw vlucht uit Nigeria in 2002 – twintig jaar geleden – als vreemd aan de conventie kan worden beschouwd.**

Zo blijkt dat u besloot te vertrekken uit Nigeria omdat u zich realiseerde dat u niet beschikte over voldoende financiële middelen om uw eigen winkel op te starten (NPO, p.20, 21, 28). Er dient te worden gewezen dat deze aanleiding gebaseerd is op economische motieven en als dusdanig **geen verband met één van**

de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts houdt deze vrees ook geen reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien, wanneer u gevraagd wordt wat precies de kost zou zijn om een winkel op te starten, blijft u een antwoord schuldig. Dat u hierover geen weet heeft, hoewel dit net de aanleiding was van uw vertrek, is toch wel heel opmerkelijk.

Verder dient er te worden opgemerkt dat u geen verduidelijking heeft kunnen verschaffen over uw familie. Zo geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud aan dat u één broer en één zus heeft. Noch uw moeder, noch uw vader zouden kinderen hebben met iemand anders (NPO, p.14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u zeven broers en zussen zou hebben. Geconfronteerd hiermee, antwoordt u dat u dat misschien gezegd hebt, maar dat u dat reeds vergeten bent (NPO, p.15). Wanneer de protection officer u de namen voorleest en gevraagd wordt wie dat dan precies zijn, verteld u dat dit volgens uw moeder uw broers en zussen zijn. U geeft aan dat uw moeder misschien van hen beviel, maar u daar geen weet van heeft (NPO, p.15). Bovendien, vermeldt u in geen van beide interviews Kate, de zus die u in Zwitserland verklaarde te hebben. Dat u hierover vaag en weinig concreet kan vertellen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Betreffende uw aangehaalde vrees voor een mogelijke besnijdenis van uw dochter, T., bij een terugkeer naar Nigeria, kan er het volgende worden opgemerkt. Ten eerste dient er te worden gewezen dat u geen melding hiervan maakte bij de DVZ. Wanneer u gevraagd wordt tijdens uw persoonlijk onderhoud of u alle essentiële redenen heeft verteld bij de DVZ, geeft u echter aan dat u daar geen melding van heeft gemaakt. Wanneer u later duidelijk gevraagd wordt om vrijuit te vertellen over uw problemen die ertoe hebben geleid uw land van herkomst te hebben verlaten en uw vrees bij terugkeer, laat u echter opnieuw na hierover iets te zeggen. Het is enkel wanneer de protection officer u hierop wijst dat u hierover melding maakt (NPO, p.26).

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud een medisch attest voorlegde van uw vrouw waaruit bleek dat zij VGV 'type II' zou hebben ondergaan. Uit haar verklaringen bleek echter dat zij niet besneden was. Er werd een nieuw medisch attest gevraagd en daaruit blijkt dat uw vrouw niet besneden is (toegevoegd aan administratief dossier). Uit de informatie die het Commissariaat-Generaal beschikt blijkt bovendien dat de kans dat een dochter VGV ondergaat, wordt beïnvloed door het feit of de moeder al dan niet VGV heeft ondergaan. Uit cijfers van 2017, blijkt dat slechts bij 7,3% van de meisjes die VGV ondergaan, indien de moeder niet besneden is.

Bovendien, uit beschikbare informatie (zie administratief dossier) blijkt dat de beslissing tot het besnijden van een meisje een familie kwestie is en afhangt van de ouders. De vaders zouden het laatste woord hebben en de moeders organiseren het. In sommige gevallen kunnen de grootouders langs vaders zijde ook een beslissende rol spelen. Ten eerste blijkt uit de verklaringen van uw vrouw, dat zij geen voorstander is van de praktijk (zie persoonlijk onderhoud CGVS 19/26530B, p.14). Ten tweede benadrukt ook u tegen besnijdenissen van meisjes te zijn omdat het echt slecht is voor de moderne tijd en een probleem is voor de nieuwe generatie. Gepolst naar de mening van uw moeder, geeft u aan dit nog niet te hebben besproken omdat ze anders zou zeggen dat ze u zou verbieden uw dochter naar Nigeria te brengen (NPO, p.27). Uw vrouw daarentegen, zou hier wel al over gesproken hebben met uw moeder en bevestigt dat zij geen voorstander is van de praktijk. Bovendien geeft u aan dat uw familie er misschien niet voor zijn, maar ze geen andere keuze hebben (NPO, p.27). Nochtans blijkt uit de informatie die het Commissariaat-Generaal beschikt dat andere personen maar een beperkte invloed uitoefenen op de beslissing om al dan niet een vrouw te laten besnijden. Daarenboven blijkt niet dat de beslissing van de ouders door andere personen genegeerd wordt. Gezien zowel u als uw vrouw en moeder tegen de praktijk zijn, is het daarom bijzonder onaannemelijk dat uw dochter effectief een risico zou lopen om gedwongen deze praktijk te ondergaan.

Wanneer u gevraagd wordt waarom het dan voor u niet mogelijk is om uw dochter voor een besnijdenis te behoeden, geeft u aan dat het niet mogelijk is om nee te zeggen omdat het traditie is en ze het al jaren doen omdat hun god het hen voorschrijft (NPO, p.26-27). Gevraagd naar de beweegredenen voor deze besnijdenis volgens de traditie, kan u echter geen afdoend antwoord verschaffen en herhaalt u dat het traditie is (NPO, p.26).

Ook wanneer er gepolst wordt naar wie de besnijdenis zou uitvoeren, blijkt u geen concreet antwoord te verschaffen. U geeft in dit kader aan dat het alle oude vrouwen zijn in het dorp die de besnijdenis zouden uitvoeren (NPO, p.26). Gevraagd of er specifieke personen zijn die het zouden uitvoeren, herhaalt u

wederom dat dit oude vrouwen zijn. Nochtans kan er verwacht worden dat indien u een gegronde vrees heeft dat uw dochter deze praktijk zou moeten ondergaan, u zich hierover voldoende zou informeren. Dat u dit naliet te doen, tast bijgevolg de door u aangehaalde vrees drastisch aan.

Gevraagd wie precies zou willen dat uw dochter besneden zou worden, antwoorden uw vrouw en uw hierover niet eensluidend. Zo geeft uw vrouw aan dat het uw familie zou zijn die zou willen dat uw dochter VGV zou moeten ondergaan (NPO 19/26530B, p.18). Ze is er immers van overtuigd dat zij de islamitische leer volgen en daarom uw dochter zouden willen laten besnijden (zie persoonlijk onderhoud CGVS B., p.18). U geeft echter aan dat u christen bent (NPO, p.8). Wanneer aan u dezelfde vraag gesteld wordt, antwoordt u naast de kwestie en geeft u aan dat het riskant zou zijn voor u (NPO, p.26). Indien het inderdaad uw eigen familie is die uw dochter zou verplichten om VGV te ondergaan, is het opvallend dat u daar zelf nog niet over gesproken hebt met uw familie en laat uitschijnen dat u niet op de hoogte bent van de eventuele vervolgers van uw dochter.

Volledigheidshalve, blijkt uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, evenwel dat de prevalentie van besnijdenis verschillend is per regio in Nigeria. In de regio's van het Zuid-Oosten en van het Zuid-Westen van Nigeria, zou besnijdenis meer wijd verspreid zijn. Daarentegen in het Zuid-Zuiden (waartoe Delta State behoort) en in het Noord-Westen, is de prevalentie veel lager, terwijl in het Noord-centrale gedeelte en in het Noord-Oosten de prevalentie het laagst blijkt te zijn. Ook de staten onderling per regio vertonen nog een uiteenlopende prevalentie. Overigens blijkt - volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - dat het wel degelijk mogelijk is voor een persoon die wil ontsnappen aan VGV (vrouwelijke genitale verminking) om zich elders in Nigeria te vestigen. Uw louter hypothetische verklaringen dat uw dochter kan besneden worden zonder verdere concrete argumentatie vormen geen concreet objectief bewijs dat u en uw dochter zich niet op een veilige manier in Nigeria zouden kunnen vestigen.

Er kan hierbij worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier), blijkt dat Nigeria wordt geklasseerd als een land met een gematigd lage prevalentiegraad, namelijk 24,8 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), de besnijdenis worden uitgevoerd voor de leeftijd van vijf jaar. Slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie administratief dossier) blijkt dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV (vrouwelijke genitale verminking), dit op het vlak van sensibilisering doch eveneens juridische en logistieke steun biedend. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "violence Against Persons (Prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Delta State is deze praktijk verboden sinds 2001.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee Belgische arbeidsovereenkomsten, een kopie van uw Nigeriaans paspoort, een Italiaanse ziekteverzekeringskaart van uw dochter T., de geboorteakte van uw zoon B. en een gezinssamenstelling van 29/04/2022 voor. Zij hebben betrekking tot de identiteitsgegevens van u en uw kinderen die hier geenszins tot discussie staan. U legde ook nog een medisch attest voor van uw dochter T. waaruit blijkt dat zij nog niet besneden is en een attest van GAMS waar u en uw vrouw zich verbinden om uw dochter te beschermen tegen VGV. U legde ook nog een medisch attest voor van uw vrouw waaruit blijkt dat uw echtgenote VGV Type II zou hebben ondergaan. Op vraag van de protection officer werd er echter een nieuw onderzoek gevoerd en een nieuw attest opgesteld bij een door het CGVS erkende geneesheer inzake VGV waaruit blijkt dat uw vrouw niet besneden is zoals zij ook zelf aanhaalt tijdens haar persoonlijk onderhoud in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Uit bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg geconcludeerd worden dat u de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw land van herkomst niet heeft weten te overtuigen. Uw vrees voor zowel Boko Haram als Fulani herders blijft oppervlakkig en u slaagt er niet in deze te concretiseren en te personaliseren. Uw tegenstrijdige verklaringen bij de asielinstanties in Zwitserland, Oostenrijk en België ondermijnen daarenboven drastisch de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde persoonsgegevens en feiten.

Tot slot kon u ook niet overtuigen dat u een gegronde vrees heeft dat uw dochter gedwongen VGV zou moeten ondergaan en kon u het niet aannemelijk maken dat u haar niet zou kunnen beschermen tegen deze praktijk in uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Delta actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Delta aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster (O.B.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 10 mei 1983 in Abo, Delta State en beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit. U bent christen en bezit de Igbo etniciteit. U bent moeder van twee kinderen, T. en B..

U groeide op in Abo waar uw zus, V. en uw nicht, I., voor u zorgden na de dood van uw ouders. In uw gemeenschap is het de traditie om meisjes te besnijden. Toen u nog een baby was, was u lang ziek waardoor u echter niet besneden werd. Toen u ouder werd, kwam er meer druk van de gemeenschap om u te besnijden. Uw zus en nicht weigerden dit. Toen u 15 jaar was, nam uw zus, E. u mee naar Benin City en trok u bij haar in. Doordat uw beide ouders gestorven waren, ging u niet naar de middelbare school, maar u wilde graag een opleiding volgen om verkoopster te kunnen worden. Uw zus betaalde die opleiding voor u die twee jaar duurde. Tijdens uw verblijf in Benin City, kreeg u bezoek van vier mannen uit uw gemeenschap. Terwijl u zich verstopte, vertelden zij aan uw zus dat u zich moest laten besnijden.

In 2010 overleed uw zus E.. De echtgenoot van uw zus wou niet langer dat u daar verbleef. U wist niet waar u naar toe moest gaan. Uw ex-vriendje die een winkel had in Libië, regelde voor u de reis. Van daar uit reisde u per boot verder naar Italië.

U diende op 22 augustus 2011 en 23 januari 2012 een verzoek om internationale bescherming in bij de Italiaanse autoriteiten. U kreeg een tijdelijke verblijfsvergunning. U leerde uw man kennen rond de kerstperiode van 2011 en jullie trouwden in Napels in 2014. Datzelfde jaar, beviel u van uw dochter T.. Uw man en u hadden het financieel niet gemakkelijk en uw man kwam na een ruzie niet meer naar huis. U had moeite om de huur te betalen. Een vriendin die in België woont, stelde voor dat u naar haar zou komen. U kwam toe op Belgisch grondgebied in 2018. U beviel van uw zoon, B. in april 2019. Op 25 november 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten voor. Ten eerste legde u twee attesten neer van de centrumarts van het Rode Kruis opvangcentrum van Houthalen-Helchteren. Het eerste attest constateert type II van vrouwelijke genitale verminking bij u. Het tweede attest constateert dat uw dochter nog niet besneden is. U legde ook twee documenten van de Believers Emblem Ministries Int'l dat verklaart de huur te hebben betaald voor u. U legde ook een kopie kopie van uw Italiaanse identiteitskaart voor, een akte van geboorte van B.O., een attest van GAMS en de Italiaanse ziekteverzekeringskaart van uw dochter T.. U legde ook nog een tweede gyneacologisch attest voor van het ziekenhuis GasthuisZusters Antwerpen waaruit blijkt dat u niet besneden bent.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u nergens anders naar toe kon na de dood van uw zus in Nigeria in 2010. U vreest verder u bij terugkeer de onveiligheid en Boko Haram (NPO, p.14, 22)). Ook geeft u aan niet terug te kunnen naar uw land van herkomst door de vrees dat zowel u als uw dochter gedwongen zouden worden om vrouwelijke genitale verminking (VGV) te ondergaan (NPO, p.14).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te gewezen te worden op het laattijdig indienen van uw verzoek om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties. Zo kwam u het Belgisch grondgebied binnen in 2018 na eerst asiel te hebben aangevraagd in Italië (NPO, p.5). U diende echter pas een jaar later, in november 2019, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Gevraagd waarom u zo lang gewacht heeft om asiel aan te vragen, geeft u aan dat u probeerde een leven op te richten hier in België (NPO, p.6). Nochtans kan er redelijkerwijs worden verwacht van iemand die een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst bij aankomst of zo snel mogelijk erna, het nodige doet om bescherming aan te vragen. De vaststelling dat u na uw aankomst in België nog een jaar wachtte alvorens zich aan te melden bij de betreffende asielinstanties demonstreert dat u internationale bescherming noch urgent noch

noodzakelijk acht(te). **Dat u bovendien zelf verklaart enkel asiel te hebben aangevraagd omdat het leven hier moeilijk was en uw man u aanraadde een verzoek om internationale bescherming in te dienen ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees ten opzichte van uw land van herkomst (NPO, p.6).**

Vervolgens dient er te worden opgemerkt en benadrukt dat een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vervolging dient namelijk in concreto te worden aangetoond en beoordeeld op het moment van de beslissing. Zo geeft u aan Boko Haram te vrezen aangezien zij het land onveilig zouden maken (NPO, p.14). Doorheen uw verklaringen maakt u echter duidelijk dat u hier nooit persoonlijk geviséerd werd door Boko Haram. Hoewel u weet heeft van een aanval op een boerderij in Delta State, verklaart u de aanval niet met eigen ogen te hebben gezien, maar enkel de slachtoffers te hebben waargenomen wanneer zij reeds in het ziekenhuis waren (NPO, p.21). Uw kennis betreffende de organisatie is bovendien veruit ondermaats. Gevraagd of u de leiders kent van Boko Haram, antwoordt u dat u geen lid bent van de organisatie en dat daarom niet weet. Ook op de vraag wat hun doel is en sinds wanneer Boko Haram actief is, blijft u een antwoord schuldig (NPO, p.6). **U slaagt er bijgevolg niet in om aan te tonen dat u een individuele vrees zou koesteren ten opzichte van Boko Haram.** Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS verwijst u louter erg algemeen naar mogelijk geweld uitgaande van deze organisatie zonder deze vrees op u persoonlijk te betrekken. U bent immers nooit in aanraking gekomen met Boko Haram tijdens uw levensperiode in Nigeria.

Vervolgens dient er ook te worden vastgesteld dat de **feitelijke reden van uw vertrek uit uw land van herkomst vreemd is aan de conventie van Genève.** U geeft aan dat u na het overlijden van uw zus, geen verblijfplaats meer had (NPO, p.19). U verklaart dat u niemand meer had die u financieel hielp zodat u uw eigen zaak zou kunnen beginnen (NPO, p.19-20). Er dient bijgevolg te worden gewezen dat **deze directe aanleiding van uw vertrek uit Nigeria gebaseerd is op louter economische motieven** en als dusdanig geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts houdt deze vrees ook geen reëel risico in op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS aan dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van de vrees voor besnijdenis en vreest u bij terugkeer dat zowel u als uw dochter gedwongen zullen worden om vrouwelijke genitale verminking (VGV) te ondergaan. Hierbij kan het volgende worden opgemerkt.

U geeft in dit kader aan dat u tot op heden erin slaagde te ontkomen aan deze traditionele praktijk daar uw zussen en nicht u steeds succesvol hebben kunnen beschermen hiertegen. U verklaart dat in normale omstandigheden vrouwen in uw dorp besneden worden op jonge leeftijd en vrouwen zeker besneden moeten zijn als ze willen trouwen (NPO, p.2, 14, 15). Indien een vrouw niet besneden zou zijn, zou uw gemeenschap de trouw niet laten doorgaan (NPO, p.15). U trouwde echter met uw man, Paul, in 2014, in Italië. Bijgevolg wordt er niet ingezien waarom u bij terugkeer naar uw eigen gemeenschap het slachtoffer zou worden van vrouwelijke genitale verminking aangezien u reeds getrouwd bent, maar bovenal omdat u dergelijke vrees niet aannemelijk kan maken.

Wat betreft uw persoonlijke vrees slachtoffer van vrouwelijke genitale verminking te worden, dient bovendien opgemerkt te worden dat u in eerste instantie de Belgische asielinstanties een medisch attest voorlegde waaruit naar voren kwam dat u wel degelijk VGV 'type II' zou hebben ondergaan. Uit uw relaas voor het CGVS bleek dit echter niet het geval te zijn. U verklaart immers stellig dat u nooit het slachtoffer bent geweest van VGV in uw land van herkomst. Wanneer de protection officer u vervolgens confronteert met het neergelegde medische attest, geeft u aan dat dit een fout is of dat er fraude in het spel is. U blijft bij uw bewering dat u nooit VGV heeft ondergaan.

De protection officer gaf u vervolgens een lijst met namen van door het CGVS erkende geneesheren inzake VGV en stelde u de vraag nogmaals naar één van deze geneesheren te gaan met het oog op een nieuw opgesteld attest. In de weken na het persoonlijk onderhoud voor het CGVS bezorgde u een nieuw medisch attest aan het CGVS opgesteld door de dienst 'gynaecologie' van het Universitair Ziekenhuis Antwerpen. Dit attest bevestigt dat u in het verleden geen VGV heeft ondergaan. Het CGVS gaat er dan ook in diens beoordeling van uit – zoals uzelf ook meermaals aangaf – dat u geen VGV heeft ondergaan in uw land van herkomst – Nigeria. Deze vaststelling brengt het CGVS dan ook bij de vaststelling dat het

niet inzien waarom u zichzelf niet zou kunnen beschermen tegen een mogelijke VGV in uw land van herkomst aangezien u (samen uw zussen en nicht) zich steeds heeft kunnen behoeden voor dergelijke praktijken tijdens uw levensloop in Nigeria (totdat u het land zo'n tien jaar geleden heeft verlaten). Bovendien slaagt u er ook niet in de mogelijke actoren van vervolging dienaangaande te identificeren.

Gevraagd wie de besnijdenis bij u zou uitvoeren toen u nog in Nigeria woonde, geeft u aan dat het oudere vrouwen zijn, maar slaagt er niet in om dit meer specifieker te maken hoewel dit u meerdere malen gevraagd wordt. Ook de vier mannen die u eenmaal zouden opgezocht hebben in Benin City, kan u niet bij naam noemen (NPO, p.16). Gevraagd wanneer zij precies langskwamen, blijft u een antwoord schuldig. Bovendien verklaart u dat zij in die periode van ongeveer twaalf jaar, maar één keer langs zouden zijn gekomen om u te zoeken. Meerdere malen tijdens het onderhoud, geeft u bovendien aan dat u het niet zo erg zou vinden om besneden te worden (NPO, p.14, 15). Meer zelfs, u verklaart dat u wou dat u wel besneden was zodat de bevalling van uw zoon gemakkelijker zou verlopen (NPO, p.15). Er kan dan ook de vraag gesteld worden hoe gegrond uw vrees is voor een mogelijke besnijdenis. Ook dient er te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de DVZ geen enkele keer melding heeft gemaakt van uw vrees besneden te worden als reden van uw vlucht uit uw land van herkomst alsook waarom u niet zou terug kunnen keren naar Nigeria (zie vragenlijst DVZ vraag 5 toegevoegd in administratief dossier). Dat u dit naliet, hoewel u duidelijk gevraagd werd naar een overzicht van alle feiten die ertoe hebben geleid dat u Nigeria heeft verlaten, ondermijnt de ernst van uw vrees compleet.

Volledigheidshalve dient te worden gewezen op de informatie omtrent VGV toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt allerm minst dat besnijdenis in Nigeria als een standaardis wordt beschouwd en zonder enige inspraak wordt uitgevoerd. De algemene prevalentiegraad in Nigeria bedroeg in 2017 zo'n 18,4 procent, en wordt daarbij beschouwd als een land met een matig tot laag prevalentiepercentage, waarbij drie vierde van de vrouwen geen VGV ondergaan. Verder blijkt uit deze informatie dat er een duidelijke daling merkbaar is in het aantal uitgevoerde VGV; generatie na generatie wordt er minder VGV uitgevoerd. Verder zou in 82% van de gevallen (van vrouwen tussen 15-49 jaar die een besnijdenis hebben ondergaan), besneden worden voor de leeftijd van vijf jaar en slechts 7,1% is nog besneden na de leeftijd van 15 jaar. Daarnaast wijst men op grote verschillen in de prevalentiegraad naargelang de etniciteit. U geeft aan dat u van Igbo origine bent waar de prevalentie in 2017, 29.2% bedroeg. Dit wijst er op dat een meerderheid van de meisjes er niet besneden worden.

Daarenboven blijkt uit de informatie dat verschillende Nigeriaanse en internationale organisaties actief zijn in de strijd tegen VGV. Bovendien heeft de Nigeriaanse Staat verschillende internationale verdragen geratificeerd waarin de praktijk van VGV wordt aangeklaagd. De staat organiseert of steunt programma's die strijden tegen VGV. De in mei 2015 getekende "Violence Against Persons (prohibition) Act" verbiedt onder andere VGV. Dertien staten beschikken over een specifieke wetgeving die VGV verbiedt. In Delta State is deze praktijk verboden sinds 2001. Gevraagd of u kennis had van organisaties die zich inzetten tegen VGV of u de wetgeving kende van Delta State omtrent VGV geeft u aan dat u daar geen weet van hebt. Nochtans, voor een vrouw die vreest gedwongen te worden om haar dochter te laten besnijden en zichzelf, is het toch opmerkelijk dat u daar geen informatie over opgezocht heeft (NPO, p.19).

Betreffende de vrees die u heeft dat uw dochter gedwongen besnijdenis zou moeten ondergaan, dient er te worden opgemerkt dat u die vrees niet aannemelijk heeft gemaakt. U geeft aan dat uw dochter geen schijn van kans zou maken indien zij terug zou moeten keren naar Nigeria. Gevraagd of uw dochter, aangezien ze reeds 8 jaar is, nog risico zou lopen om besneden te worden, antwoordt u positief. U geeft aan dat in uw gemeenschap een vrouw sowieso besneden dient te zijn en uw dochter bijgevolg dit ook zou moeten ondergaan indien ze naar Ako zou terugkeren (NPO, p.17). Nochtans woonde u al twaalf jaar niet meer in uw gemeenschap voordat u uw land van herkomst verliet. Bovendien verklaart u echter dat u niet inzien waarom u terug zou gaan naar Ako, uw gemeenschap, gezien u daar niemand meer heeft (NPO, p.18). U heeft verder geen contact meer met uw familie sinds de dood van uw zus, V., waardoor zij niet op de hoogte zouden zijn dat u een dochter heeft (NPO, p.10). Zodoende zou het ook bijzonder opmerkelijk zijn dat uw gemeenschap op de hoogte zou zijn dat u een dochter heeft. U gevraagd of u uw eigen dochter niet zou kunnen beschermen tegenover uw eigen gemeenschap, net zoals uw zussen en nicht u hebben beschermd, reageert u negatief (NPO, p.19). U zou niet de kracht hebben om haar te beschermen omdat Nigeria niet veilig is aangezien ze christenen zijn. Gevraagd of u niet terug kan wonen in Benin City, geeft u aan dat de stad onveilig is (NPO, p.18). Nochtans woonde u al die jaren in Benin City bij uw zus en haar familie, inclusief haar kinderen.

Hierbij moet verder opgemerkt te worden dat de kans dat een dochter VGV ondergaat, wordt beïnvloed door het feit of de moeder al dan niet VGV heeft ondergaan. Uit cijfers van 2017, blijkt dat slecht bij 7,3%

van de meisjes die VGV ondergaan de moeder niet besneden is, wat bij u het geval is (zie attest toegevoegd aan administratief dossier). U werd succesvol beschermd door uw zussen en nicht. Ook uw nichtjes, de dochters van V., zijn van deze praktijk gespaard gebleven (NPO, p.16). Dat u hetzelfde niet zou kunnen doen voor uw eigen dochter, is daarom niet aannemelijk, zeker aangezien ook uw man en schoonmoeder gekant zijn tegen de praktijk.

Uit de informatie die het Commissariaat-Generaal beschikt, blijkt immers dat het vooral de ouders en de grootouders van moeders- of vaderzijde over het algemeen de beslissing om een kind te laten besnijden nemen.

De vaders zouden het laatste woord hebben en de moeders organiseren het. Aangezien in uw situatie zowel u als uw man en schoonmoeder gekant zijn tegen de praktijk, kan bijgevolg worden verondersteld dat u uw dochter wel degelijk zou kunnen beschermen tegen dergelijke praktijken (zie administratief dossier).

Verder geeft u eerst aan dat u in contact staat met uw schoonmoeder, maar dat het thema VGV nog niet besproken is (NPO, p.17). Nochtans even later tijdens uw persoonlijk onderhoud, geeft u aan dat dit wel al besproken is (NPO, p.18). Ook wie precies zou willen dat uw dochter besneden zou worden, blijkt u niet eenduidig te kunnen antwoorden. Gevraagd wie precies u dan zou dwingen om uw dochter te laten besnijden, geeft u aan dat het de familie is van uw man aangezien zij de islamitische leer volgen (NPO, p.18). Uit de verklaringen van uw man, echter, blijkt dat hij een christen is. Dat u, na acht jaar huwelijk, niet zou weten wat de religie is van uw schoonfamilie is toch wel bijzonder. Bovendien, wat ook de religie van uw schoonfamilie is, wanneer er u even verder gevraagd wordt naar de mening van uw schoonmoeder over de praktijk, geeft u aan dat zij niet wilt dat u haar naar Nigeria zou brengen omwille van de besnijdenis. Daaruit kan afgeleid worden dat ook zij geen voorstander van VGV is (NPO, p.17). Wanneer u gevraagd wordt wie dan wel uw dochter zou dwingen om besneden te worden, blijft u echter vaag en kan u op geen enkel moment specificeren wie precies de vervolgers zijn. U geeft namelijk aan dat u uw schoonfamilie nog niet heeft ontmoet en u daarom niet kan zeggen wie uw dochter zou verplichten (NPO, p.18). Ook wie de besnijdenis zou uitvoeren weet u niet. U verklaart dat dit is omdat u dit aspect nog niet besproken heeft met uw schoonmoeder (NPO, p.18).

Uit bovenstaande vaststellingen komt duidelijk naar voren dat u geenszins aannemelijk kan maken dat uw dochter effectief gedwongen zou worden om besneden te worden in uw land van herkomst.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee Belgische arbeidsovereenkomsten, een kopie van uw Nigeriaans paspoort, een Italiaanse ziekteverzekeringskaart van uw dochter T., de geboorteakte van uw zoon B. en een gezinssamenstelling van 29/04/2022 voor. Zij hebben betrekking tot de identiteitsgegevens van u en uw kinderen die hier geenszins tot discussie staan. U legde ook nog een medisch attest voor van uw dochter T. waaruit blijkt dat zij nog niet besneden is en een attest van GAMS waar u en uw vrouw zich verbinden om uw dochter te beschermen tegen VGV. U legde ook nog uw twee medische attesten voor waaruit blijkt dat u niet besneden bent en die hier boven uitgebreid besproken zijn geweest (zie supra).

Bijgevolg komt het CGVS tot de vaststelling dat de door u aangehaalde vrees om gedwongen VGV te moeten ondergaan niet heeft weten te overtuigen. Evenmin kan u aantonen dat uw dochter een dergelijk risico zou lopen bij terugkeer naar Nigeria. Uw vage kennis over deze praktijk, uw onvermogen om actoren van vervolging aan te duiden, de vermelde landeninformatie, maar vooral de vaststelling dat u tot op heden niet besneden bent en dat u zichzelf steeds hiertegen heeft kunnen beschermen in Nigeria, doen drastisch afbreuk aan de door u aangehaalde vrees in zake een mogelijke vrouwelijk genitale verminking. Verder haalt u ook een vrees voor Boko Haram aan. Er dient echter te worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst niet volstaat.

Tot slot getuigt uw laattijdige indiening van uw verzoek om internationale bescherming van een gebrek aan ernst van de door u aangehaalde mogelijke problemen in geval van terugkeer naar uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende

geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Delta en Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Delta en Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, en de schending van de artikelen "1 en 2 afdeling A van de conventie".

Verzoekers ontwikkelen het verzoekschrift als volgt:

"3.1. M.b.t. de weerlegging en de uiteenzetting van de elementen uit de motivatie van de bestreden beslissingen

a) Aangaande het asielrelaas van verzoekers

Het CGVS stelt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij zich kunnen beroepen op een gegronde vrees voor vervolging en dat er weinig geloof kan worden gehecht aan hun asielrelaas.

Verzoekers wensen hierop dan ook te reageren.

Verzoekers vrezen een besnijdenis bij hun dochter. Verzoekster werd destijds beschermd door familieleden, zij werd ook verborgen gehouden waardoor zij nooit werd besneden.

Er werd haar verweten dat er een attest werd voorgelegd waarop vermeld werd dat zij wel degelijk besneden was. Dit werd opgesteld in het centrum waar zij toen verbleef, doch verzoekster zelf heeft nooit beweerd besneden te zijn. Zij heeft dit ook meegedeeld tijdens het persoonlijk onderhoud en is op vraag van het CGVS ook meteen naar een andere arts geweest om dit officieel te laten bevestigen.

Zij spreekt de taal niet, waardoor zij hieraan geen schuld treft. Dit zorgde voor verwarring in het dossier van verzoekster, doch dit kan haar niet verweten worden.

Haar vrees was destijds ook gegrond en dezelfde vrees heeft zij nu voor haar dochter. Zij meent niet sterk genoeg te zijn om haar dochter hiervan te beschermen, zoals zij beschermd werd, en verzoeker vreest dat zijn familie wel degelijk een besnijdenis zal vorderen.

Verzoekers hebben dit aangegeven bij GAMS doch dit zal de familie niet tegenhouden om de besnijdenis effectief uit te voeren. Zij wensen hun dochter hieraan niet bloot te stellen en dienden ook mede om deze reden een verzoek tot internationale bescherming in.

Bovendien gaven verzoekers ook aan dat zij een vrees koesteren voor Boko Haram en andere terroristische organisaties die Nigeria reeds lange tijd teisteren.

Dat zij dus wel degelijk een gegronde vrees koesteren t.o.v. Nigeria en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekers zich in een vicieuze cirkel bevinden: er is immers sprake van een gegronde vrees in "hun" hoofde, indien zij terug dienen te keren naar hun land van herkomst.

Zij hebben wel degelijk gehandeld naar de geldende regelgeving en zijn van goede wil. Het is dan ook kennelijk onredelijk van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen en al deze elementen.

Tijdens een asielaanvraag dient het gevaar voor het leven van verzoekers, in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, onderzocht te worden. Bovendien verblijft verzoeker reeds sinds 2010 in Europa en diende hij meerdere verzoeken om internationale bescherming in.

Dat verwerende partij de gegronde vrees in hoofde van verzoekers zorgvuldig dient te onderzoeken!

Aldus dient de vraag gesteld worden in welke mate een vreemdeling, voor wie wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen van diens leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld en hiervan reeds persoonlijk het slachtoffer van was, een grondig nazicht van hun asielaanvraag mag verwachten.

Dat de gegronde vrees in hoofde van verzoekers onderzocht dient te worden!

Dat het onzorgvuldig is van het CGVS om dit niet te doen!

3.2 M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoekers, gelet op het bestaan in hun hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar hun land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling [...]

Verzoekers menen dat er geen discussie meer kan bestaan en dat zij voldoen aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als vluchteling.

Ter illustratie willen verzoekers in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

a) Gegronde vrees voor vervolging

De situatie in Nigeria is nog steeds zeer gevaarlijk.

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: [...]

Het is onverantwoord om burgers terug te sturen naar zo'n onveilige situatie.

De veiligheidssituatie in Nigeria is erbarmelijk en er is sprake van ernstige schendingen van de internationale mensenrechten. Op de website van Amnesty International kan men het volgende lezen:

[...]

Corruptie, ongerechtvaardigd geweld tegen vrouwen en het gebrek aan respect voor de rechten van het kind is de gebruikelijke praktijk in Nigeria. In het conflict tegen Boko Haram zijn er in de recente jaren ook al talloze burgerslachtoffers gevallen. Het reeds jaren durende conflict heeft intussen meer dan 20.000 slachtoffers gemaakt en heeft een humanitaire crisis in het land veroorzaakt.

Nigeria wordt al vele jaren geteisterd door gewapend geweld en er is ook sprake van grote aantallen inheemse vluchtelingen die door de gewapende conflicten zijn moeten vluchten. De situaties in de kampen die zijn opgezet om 'onderdak' te kunnen bieden aan deze mensen, zijn in erbarmelijke staat en er is tevens een gebrek aan primaire levensmiddelen. Aangezien verzoekers reeds jaren geleden hun land van

herkomst zijn ontvlucht, is de kans groot dat zij in één van deze kampen zullen terechtkomen bij een eventuele terugkeer.

Daar komt dan ook nog eens bij dat geweld tegen vrouwen in Nigeria pertinent aanwezig is en dat verzoekers vrezen het slachtoffer te worden (verzoekster en haar dochter) van zedendelicten zoals verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gedwongen prostitutie, mensenhandel, besnijdenis...

Zij hebben bovendien 2 kinderen. Er dient eveneens rekening mee te worden gehouden dat de situatie ten aanzien van kinderen in Nigeria schrijnend is en levensgevaarlijk. Unicef schrijft hierover het volgende: [...]

Dat er nog meer dan 300 schoolmeisjes ontvoerd werden en dit andermaal een grove schending is (cfr berichtgeving en bijlage;" In het West-Afrikaanse land Nigeria zijn opnieuw meer dan 300 schoolmeisjes ontvoerd. Dat is al de derde keer in enkele maanden tijd. [...]

Nog steeds investeert de overheid te weinig in gendergelijkheid of in programma's die gericht zijn op de participatie van vrouwen in de overheid, economie of in vrede en veiligheid.

Aanhoudende genderongelijkheid met betrekking tot economische kansen en discriminatie beperkt de toegankelijkheid voor vrouwen op het werkveld en hun inkomen. Bovendien is de kloof aangaande promotie en tewerkstelling tussen genders nog steeds enorm groot.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Nigeria zeer onveilig is voor verzoekers.

Daarenboven heerst er dus ook een persoonlijke dreiging voor hun fysieke integriteit en deze van hun kinderen.

b) Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarde voldoen.

Dat het dus duidelijk mag zijn dat er inderdaad een werkelijk gevaar dreigt voor verzoekers, indien zij terug dienen te keren naar hun land van herkomst.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoekers en dat zij de vluchtelingenstatus absoluut nodig hebben.

c) Onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen

Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoekers.

Het is juist omdat zij de bescherming van hun eigen land/ overheid niet kunnen inroepen. Dat zij zich niet kunnen wenden tot de politie.

Integendeel zelfs, de Nigeriaanse overheid slaagt er niet in een betrouwenswaardige indruk na te laten.

Dat verzoekers zich dus niet naar de overheid kunnen richten. Dat het duidelijk is dat verzoekers de bescherming van hun land niet kunnen inroepen.

Dat het CGVS dan ook zwaar in gebreke blijft door niet afdoende te onderzoeken of verzoekers terug kan keren naar hun land van herkomst.

De beslissingen zoals ze genomen werd door het CGVS is dan ook een flagrante schending van alle beginselen van behoorlijk bestuur.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nigeria.

3.3 M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

Dat de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekers tevens afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij hun echte individuele redenen na te gaan.

Dit is niet correct.

Dat het CGVS afdoende dient te motiveren in haar beslissingen waarom verzoekers ook niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut

Bezwaarlijk kan men stellen dat wordt gemotiveerd waarom verzoekers eveneens het subsidiaire beschermingsstatuut wordt geweigerd, dat dit minstens niet afdoende wordt onderzocht en zij op basis van de actuele situatie ook minstens nood hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk problemen kennen of zullen kennen omwille van de hierboven vermelde feiten.

Dat de motivering van het CGVS m.b.t. de subsidiaire bescherming manifest ontoereikend is op dit vlak.

Het CGVS is verplicht alle elementen te onderzoeken op hun belang ten aanzien van zowel het vluchtelingenstatuut als het statuut van subsidiaire bescherming.

Dat het CGVS hier dan ook in gebreke is gebleven.

Het CGVS nam een negatieve beslissingen m.b.t. de asielaanvraag van verzoekers zonder evenwel afdoende na te gaan of zij in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Dat het CGVS hier in gebreke is gebleven en de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut heeft miskend.

Dat verzoekers minstens de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

[...]

Indien verzoekers dienen terug te keren hebben zij schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren.

De veiligheidssituatie in Nigeria is erbarmelijk en er is sprake van ernstige schendingen van de internationale mensenrechten. Op de website van Amnesty International kan men het volgende lezen:

[...]

Corruptie, ongerechtvaardigd geweld tegen vrouwen en het gebrek aan respect voor de rechten van het kind is de gebruikelijke praktijk in Nigeria. In het conflict tegen Boko Haram zijn er in de recente jaren ook al talloze burgerslachtoffers gevallen. Het reeds jaren durende conflict heeft intussen meer dan 20.000 slachtoffers gemaakt en heeft een humanitaire crisis in het land veroorzaakt.

Nigeria wordt al vele jaren geteisterd door gewapend geweld en er is ook sprake van grote aantallen inheemse vluchtelingen die door de gewapende conflicten zijn moeten vluchten. De situaties in de kampen die zijn opgezet om 'onderdak' te kunnen bieden aan deze mensen, zijn in erbarmelijke staat en er is tevens een gebrek aan primaire levensmiddelen. Aangezien verzoekers reeds jaren geleden hun land van herkomst zijn ontvlucht, is de kans groot dat zij in één van deze kampen zullen terechtkomen bij een eventuele terugkeer.

Daar komt dan ook nog eens bij dat geweld tegen vrouwen in Nigeria pertinent aanwezig is en dat verzoekers vrezen hiervan het slachtoffer worden van zedendelicten zoals verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gedwongen prostitutie, mensenhandel, besnijdenis ...

Ook voor de dochter van verzoekers is het onmogelijk om met verzoekers mee terug te keren naar Nigeria. Er dient eveneens rekening mee te worden gehouden dat de situatie ten aanzien van kinderen in Nigeria schrijnend is en levensgevaarlijk. Unicef schrijft hierover het volgende: [...]

Dat er zeer recentelijk nog meer dan 300 schoolmeisjes ontvoerd werden en dit andermaal een grove schending is (cfr berichtgeving en bijlage; [...])

Nog steeds investeert de overheid te weinig in gendergelijkheid of in programma's die gericht zijn op de participatie van vrouwen in de overheid, economie of in vrede en veiligheid.

Aanhoudende genderongelijkheid met betrekking tot economische kansen en discriminatie beperkt de toegankelijkheid voor vrouwen op het werkveld en hun inkomen. Bovendien is de kloof aangaande promotie en tewerkstelling tussen genders nog steeds enorm groot.

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut miskend worden aangezien men geen afdoende motivering aangeeft waarom men verzoekers weigert.

Men onderzoekt of motiveert niet afdoende waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor het subsidiaire beschermingsstatuut.

Beide statuten dienen onderzocht te worden en gemotiveerd te worden!

Het CGVS heeft de plicht elk dossier individueel en grondig te onderzoeken. Het CGVS heeft in het geval van verzoekers nagelaten dit te doen.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Het CGVS motiveert in haar beslissingen niet afdoende waarom verzoekers geen subsidiaire bescherming krijgen.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nigeria.

Dat verzoekers werkelijk bescherming nodig hebben gelet op hun situatie.

De bestreden beslissingen m.b.t. de subsidiaire bescherming, dat een apart statuut vormt, werden niet afdoende gemotiveerd.

Het is voldoende een risico te lopen om in aanmerking te komen voor het statuut. Dat dit in casu bij verzoekers het geval is.

Dat zij dan ook de subsidiaire bescherming nodig hebben.

Dat de motivering van het CGVS manifest ontoereikend is op dit vlak en niet redelijk te verantwoorden gelet op de situatie in hun land van herkomst.

Dat door de beslissingen van het CGVS de bepalingen van het subsidiaire beschermingsstatuut, gelet op het voorgaande, miskend worden aangezien zij geen afdoende motivering aangeven waarom men verzoekers weigert.

De beslissingen zoals ze genomen werden door het CGVS zijn dan ook een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden, en het gebrek aan zekerheid is het dus onmogelijk om terug te keren naar Nigeria.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekers nood hebben aan internationale bescherming.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker stelt Nigeria in 2007 te hebben verlaten omdat hij onvoldoende financiële middelen had om een eigen winkel op te starten en het land niet meer veilig was. Bij terugkeer vreest hij terroristen en een gebrek aan bescherming. Daarnaast vreest hij dat zijn dochter in Nigeria gedwongen zou worden FGM te ondergaan.

Blijkens de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, omwille van volgende redenen:

- verzoeker verzweeg zijn tweede verzoek om internationale bescherming in Zwitserland en geeft dit pas toe nadat hij er herhaaldelijk mee werd geconfronteerd; dit wijst erop dat verzoeker het CGVS opzettelijk probeerde te misleiden;

- verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af aangaande essentiële elementen van zijn asielerelaas bij de verschillende asielinstanties in België, Oostenrijk en Zwitserland;

- verzoeker verwijst louter naar de algemene situatie in Nigeria en weet de vrees die hij beweerdelijk koestert jegens Boko Haram, Fulani of Onku overheid niet te concretiseren en persoonlijk te maken;

- de feitelijke aanzet voor verzoekers vlucht uit Nigeria in 2007 is gebaseerd op economische motieven, die geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en houdt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in;

- verzoeker heeft geen verduidelijking kunnen schaffen over zijn familie;

- verzoeker kan niet overtuigen dat zijn dochter gedwongen FGM zou moeten ondergaan in Nigeria en kan evenmin aannemelijk maken dat hij haar niet zou kunnen beschermen tegen deze praktijk in Nigeria, aangezien (i) uit beschikbare informatie blijkt dat de beslissing tot het besnijden afhangt van de ouders en dat in sommige gevallen de grootouders langs vaderszijde ook een beslissende rol kunnen spelen, (ii) zowel verzoeker als zijn vrouw tegen de praktijk gekant zijn, (iii) uit verzoekers verklaringen naar voor komt dat hij nog niet over besnijdenis heeft gesproken met zijn moeder en uit de verklaringen van zijn vrouw blijkt dat zijn moeder geen voorstander is van de praktijk, (iv) verzoeker en zijn vrouw incoherente verklaringen afleggen aangaande verzoekers familie, en (v) verzoeker laat uitschijnen dat hij niet op de hoogte is van de eventuele vervolgers van zijn dochter.

Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent.

5. Verzoekster stelt Nigeria te hebben verlaten omdat ze nergens anders naartoe kon na de dood van haar zus in Nigeria in 2010. Ze vreest bij terugkeer de onveiligheid en Boko Haram. Daarnaast vreest ze dat zowel zijzelf als haar dochter gedwongen FGM zullen ondergaan bij terugkeer naar Nigeria.

Blijkens de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, omwille van volgende redenen:

- verzoekster diende pas laatstijdig een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties;

- verzoekster verwijst louter naar de algemene situatie in het land van herkomst en slaagt er niet in om aan te tonen dat ze een individuele vrees koestert ten aanzien van Boko Haram;

- de directe aanleiding van verzoeksters vlucht uit Nigeria is gebaseerd op louter economische motieven en houdt geen verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch houdt dit een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming;

- verzoekster maakt haar vrees voor besnijdenis in geval van terugkeer naar Nigeria niet aannemelijk, aangezien (i) verzoekster aangeeft dat vrouwen besneden worden om te mogen trouwen, terwijl verzoekster reeds getrouwd is, (ii) verzoekster geen FGM heeft ondergaan en zich steeds heeft kunnen behoeden voor dergelijke praktijken in Nigeria, zodat niet kan worden ingezien waarom zij zichzelf niet zou kunnen beschermen in geval van terugkeer, (iii) verzoekster niet concreet kan aanduiden wie de besnijdenis bij haar zou uitvoeren, (iv) verzoekster zelfs verklaard heeft dat ze wou dat ze besneden was zodat de bevalling van haar zoon gemakkelijker zou verlopen, (v) verzoekster bij de DVZ geen melding heeft gemaakt van een vrees voor FGM, (vi) volledigheidshalve uit de beschikbare informatie blijkt dat een meerderheid van de meisjes in Nigeria niet besneden worden, en (vii) verzoekster geen kennis had van organisaties die zich inzetten tegen FGM of de wetgeving van Delta State omtrent FGM;

- verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar dochter FGM zou moeten ondergaan, aangezien (i) verzoekster voorafgaand aan haar vertrek uit Nigeria al lange tijd niet meer in haar gemeenschap woonde, maar in Benin City (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 10-11), (ii) uit beschikbare informatie blijkt dat de kans dat een dochter FGM ondergaat, wordt beïnvloed door het feit of de moeder al dan niet FGM heeft ondergaan, (iii) verzoekster, alsook haar nichtjes, succesvol beschermd werden tegen besnijdenis (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 16), zodat niet aannemelijk is dat verzoekster niet hetzelfde kan doen voor haar dochter, te meer gezien ook verzoeksters man en

schoonmoeder tegen FGM gekant zijn, (iv) verzoekster en haar man incoherente verklaringen afleggen aangaande verzoeksters schoonfamilie, en (v) verzoekster niet kan specificeren wie haar dochter zou dwingen tot FGM (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 18).

Voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent.

6. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen en een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Verzoekers komen in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter herhalen van hun vrees voor FGM in hoofde van hun dochter en van verzoekster, het hernemen van hun vrees voor Boko Haram en andere terroristische organisaties in Nigeria, het verwijzen naar algemene informatie inzake de situatie in Nigeria en het op algemene wijze bekritisieren van de motivering van verweerder.

Zij weerleggen hiermee geenszins de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissingen die tot de onaannemelijkheid van hun voorgehouden vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade hebben doen besluiten, noch tonen ze hiermee een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in hoofde van hunzelf en hun kinderen aan in geval van terugkeer naar Nigeria.

7. Voor zover verzoekers in het verzoekschrift citeren uit algemene informatie inzake Boko Haram en het geweld tegen vrouwen en kinderen in Nigeria tonen zij met geen enkel concreet element dat zij in geval van terugkeer naar Nigeria persoonsgerichte vervolging dienen te vrezen omwille hiervan. Zij concretiseren hiermee evenmin hun voorgehouden vrees voor vervolging in hoofde van hun kinderen.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren in het verzoekschrift louter uit algemene informatie die in lijn ligt met de door verweerder gehanteerde informatie. Zij tonen hiermee geenszins aan dat de door verweerder gehanteerde informatie niet (langer) correct zou zijn of dat verweerder hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS